

ပြသန်းတင်



မြန်မာကျေးတောနေတို့၏

ကဗျာများ

(၁)

သစ်ရွက်ရော်ရီတို့ က တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျ နေကြသည် ။ တချို့ သစ်ရွက်တွေက ဝါရော် ရင့်ရောင်းကာ ခြောက်သလောင်းနေကြပြီ။ တချို့က တစ်ဝက်တစ်ပျက် စိမ်းရော်ကာ၊ ညှိဝါရောင်ဘက်သို့ လှနေကြဆဲ။ ညှိစ၊ ဝါစ၊ ရွှေစ၊ ညှိဝါရွှေ...။

ဝင်ဒါမီယာဘက်ဆီမှ ဂိမာန်ဦး၏ ရှေ့ပြေး ဥဩသံက တနွဲ့နွဲ့ လွင့်လာသည် ။ သူ့အသံက တစ်ခါတစ်ရံ နီးသွားကာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေးသွားသည် ။ နီးလိုက်ဝေးလိုက်၊ မြုပ်လိုက် ပေါ်လိုက်။ နွေကာလစံ လှိုင်းကို စီးနေသည့်အသံ။

မြို့တော် ရန်ကုန်က ကတ္တရာစေး လမ်းမများက တံလျှပ်မှ တငွေငွေ ထနေသည် ။ သူရကန် နေမင်းနှင့် ကတ္တရာစေး ငွေတို့ မြို့တော် ရန်ကုန်ကို ဝိုင်းပတ်စပြုသည့် မတ်လ၏ နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှ လော်ရီကားကြီးများ ကိုယ်ပိုင်ကားများက တဝေါဝေါ အော်မြည်၍ ဖြတ်သွားကြသည် ။

ကျွန်တော်က သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာများကို တစ်ယောက်စီကြည့်သည် ။ သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာများက နေရှိန်ကြောင့်ရဲနေသည် ။ မျက်လုံးများက တဖျတ်ဖျတ်လက်နေကြသည် ။ သူတို့ မှာ အားလုံးလူငယ်များ ချည်း ဖြစ်ကြသည် ။ "မုတ်သုန်" စာပေထုတ်ဝေရေးမှ

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို တစ်အုပ်တည်းရိုက်ရန်
လာပြောကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုပေါင်းချုပ်ကို
မရိုက်စေချင်၊ ဝတ္ထုပေါင်းချုပ် စာမျက်နှာ ထောင်လေးငါးရာလောက်
ရှိမည်။ စက္ကူဖိုးက တစ်ထုပ်ငါးဆယ် ဖြစ်သွားသဖြင့်
အုပ်ရေနှစ်ထောင်လောက် ရိုက်လျှင် စက္ကူထုပ်ဖိုးချည်း
ငွေတစ်သောင်းကျော်လောက် ကျမည်။ ရောင်းဈေးကို နှစ်ဆယ်
အစိတ်ထားပြီး တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ကုန်မှ သာလျှင်
ထုတ်ဝေသူအတွက် စရိတ်ကျေမည်။ ဝတ္ထုဆိုသည် ကလည်း
ဈေးကွက်တွင် မရောင်းရ လေးမည်။ ဝတ္ထုတိုကို
ဝါသနာပါသူများကသာ ဝယ်ကြလိမ့်မည်။ ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်းလို
ဈေးသွက်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို
တစ်စုတစ်ပေါင်း ထုတ်ဝေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားရန် ကျွန်တော်က
ပြောရသည် ။ သူတို့ ကမူ စွန့်စား၍ ကြည့်ချင်သည် ။

သို့ဖြင့် သူတို့ က ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို ထုတ်ရန် တဖွဖွ
တောင်းလိုက်၊ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ဖြင့် ပြဿနာ မပြေမလည်
ဖြစ်နေသည် ။ ခဏကြာတော့ သူတို့ ဘက်က အဆိုတစ်ခု
တက်လာသည် ။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို မထုတ်ရလျှင် အသစ်တစ်အုပ်
ပေးပါဟု ဆိုသည် ။

ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားသည် ။ အဆိုက ကောင်းပါသည် ။
သို့ရာတွင် ဖြစ်နိုင်ဘွယ် မရှိ။ ကျွန်တော့်တွင် ဝတ္ထုသစ်ရေးပေးရမည်ဟု
ထုတ်ဝေသူ နှစ်ဦး သုံးဦးထံ ကတိရှိနေသည် ။ အရင်တောင်းထားသည့်
ထုတ်ဝေသူများကို ပေးရဦးမည်။

"အသစ်ရေးပေးရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော့်မှာ သင့်စာပေအတွက် "မာယာဘုံ" ရေးရဦးမယ်။
သစ္စာစာပေအတွက် "ဒေါက်တာမမိုးသူ" ရေးရဦးမည်။ ပြီးတော့

သူတို့ အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ
လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ။ ခဏကြာတော့မှ တစ်ယောက်က -

"ဒါဖြင့်ရင် ရှုမဝထဲမှာ ပါတဲ့ မြန်မာကျေးတောသူတို့ ၏ ကဗျာများ
"ကို ပေါင်းထုတ်ရင်ကော။

သူပြောတော့မှ ကျွန်တော် သတိရသည် ။ ၁၉၅၅ ခု
တစ်ဝိုက်တုန်းက ကျေးလက်ကဗျာများ အကြောင်း၊ ဤဆောင်းပါးများ
တွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည် ။ ကျွန်တော် မရှိခင်တုန်းက
ယမင်းစာပေမှ ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ခဲ့ဖူးသည် ။ ယမင်းစာပေမှ
ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်များ တွင် "မြန်မာကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ
"ကို ကြော်ငြာခဲ့ဖူးသည် ။ သို့ရာတွင် ထုတ်ဝေသူတို့ ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း
မရှိသောအကြောင်းများကြောင့် မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့။

ယခု သူတို့ ပြောတော့မှ ကျေးလက်ကဗျာများ အကြောင်းကို
ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည် ။

(၂)

၁၉၅၂ ခုတုန်းက တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော
"တရုတ်စာပေ" မဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရသည် ။
ကျေးလက်ကဗျာများကို ပြန်၍ ဆန်းသစ်ကာ တန်ဖိုးဖြတ်နေသည် ကို
တွေ့ရသည် ။ တရုတ်ပြည်၏ စာပေယဉ်ကျေးမှု သမိုင်းသည်

ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိခဲ့သော သမိုင်းဖြစ်သည်။ ။ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနှင့် စာပေကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ကာ လူတန်းစား အမြင်ဖြင့် ပြန်၍ အကဲဖြတ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ကဗျာသည် ပညာရှိကဝိတို့ ၏ ပစ္စည်းဟူသော သမားရိုးကျ အယူအဆကို ချေဖျက်သည်။ ။ ကဗျာသည် ရင်ထဲကလာသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ။ နှလုံးသားစောင်းကြိုးကို တီးခတ်လိုက်ရာက ပေါ်ထွက်လာသည့် ရင်ခုန်သံဖြစ်သည်။ ။ ပညာတတ်လူတန်းစားတွင် သာ နှလုံးသား ရှိသည် မဟုတ်။ ခံစားမှုရှိသည် မဟုတ်။ ကျေးလက်က ပြည်သူတို့ တွင် လည်း ခံစားတတ်သော နှလုံးသား ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျေးလက်ပြည်သူတို့ တွင် လည်း လွမ်းတတ်၊ ပျော်တတ်၊ နာကြည်းတတ်ကြသည်။ ။ ကျေးလက်ကဗျာများ သည် ကျေးလက်ပြည်သူတို့ ၏ ရင်ခုန်သံဖြစ်သည်။ ။ မြို့ပြက ပညာတတ်လူတန်းစား၏ ညည်းညူသံ၊ လွမ်းဆွတ်သံကို အသိအမှတ်ပြုလျှင် ကျေးလက်က ပြည်သူ၏ ညည်းညူသံ၊ နာကြည်းသံကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မည်။

သည် လို သဘောပေါက်ပြီးနောက် မြန်မာ ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများကို ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်မိသည်။ ။ ကျေးလက်ကဗျာများအားလုံးကို ပထမခြုံငုံ၍ လေ့လာသည်။ ။ ကျေးလက်ကဗျာများ ဆိုရာတွင် တျာချင်း၊ ဗုံကြီးသံ၊ ကောက်စိုက်သမ တေးသံ၊ အိုင်ချင်း၊ လွမ်းချင်း၊ မောင်းထောင်းသီချင်း၊ မွန်တေးတို့ ကို ကျေးလက်ကဗျာများ ဟူ၍ အကြမ်းအားဖြင့် ယူလိုက်သည်။ ။ ဤအထဲတွင် ကျေးလက်ပြည်သူတို့ ဘဝကို ကျေးလက်က ပြည်သူများ ၊ အညတြစာဆိုများ ရေးစပ်သည့် ကဗျာများ ပါဝင်သည်။ ။ ပညာရှိများ စပ်ဆိုသည့်တိုင် ကျေးလက်ပြည်သူများ ၏ ဘဝကို ဖွဲ့ဆိုသည် ဖြစ်၍

၎င်းတို့ ကိုလည်း ကျေးလက်ကဗျာများ စာရင်းတွင် ကျွန်တော် ထည့်သွင်းပါသည်။ ။ (ဥပမာ- ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၏ တျာချင်းများ ၊ ရှင်ငြိမ်းမယ်၏ အိုင်ချင်းများ ၊ ဦးကြီ၏ လွမ်းချင်းများ ၊ ဆောမြို့စား ဦးစီ၏ ဗုံးကြီးသံများ)

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ရွှေဘိုဗုံကြီးသံများ ၊ မောင်းထောင်းကဗျာများ ၊ မန္တလေးမြို့ဘွဲ့ ဗုံကြီးသံများ ၊ ရုံးသာ ကျေးတောနေသူတို့ ၏ ကဗျာများ စသဖြင့် ဆောင်းပါး (၇)ပုဒ်ခန့် ရေးခဲ့သည်။ ။ နောက်ထပ် ကျွန်တော် မရေးဖြစ်တော့။ နောက်ထပ် ရေးချင်လျှင် ကဗျာများ စုဆောင်းရမည်။ ကဗျာစုဆောင်းရန် ကျေးလက်သို့ ကာလကြာရှည်စွာ ဆင်းရမည်။ အထူးသဖြင့် ရွှေဘိုတစ်ဝိုက်သို့ သွားရမည်။ ကျေးလက်က ပြည်သူများ နှင့် တွေ့ရမည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကျေးလက်သို့ မသွားဖြစ်ခဲ့။ ကျေးလက်ကဗျာများကို စုချိန် ဆောင်းချိန် မရခဲ့။ သို့ဖြင့် "ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ " ဆောင်းပါးကိုလည်း မရေးဖြစ်တော့။

သို့ရာတွင် မန္တလေးမှ ဦးမောင်မောင်တင်၊ မောင်စွမ်းရည် စသူတို့ ၏ ကျေးလက်ကဗျာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးများကို ကျွန်တော် ဖတ်ရသည်။ ။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှ ဝင်းအောင် (အောင်ပန်း)၏ ဓနုအမျိုးသားများ ၏ ကျေးလက်ကဗျာ ဆောင်းပါးများကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရတတ်သည်။ ။ ကျေးလက်ကဗျာများကို ကျွန်တော့်လို အာရုံစူးစိုက်သူတွေ ရှိသဖြင့် ဝမ်းသာရသည်။ ။

ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ နှင့် လွတ်မြောက်ပြီးစ အာရှ၊ အာဖရိက၊ လက်တင်အမေရိကန် တိုင်းပြည်များ တွင် ယဉ်ကျေးမှုသစ်၊ စာပေသစ်၊ အနုပညာသစ်တို့ ကို တည်ဆောက်နေကြသည်။ ။ နယ်ချဲ့ယဉ်ကျေးမှု

ဩဇာမှ ကင်းသော အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုသစ်ကို ဖန်တီးနေကြသည်။ ။
အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုသစ်ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရာ၌ အမျိုးသား
ယဉ်ကျေးမှုဟောင်းနှင့်လုံးဝ အဆက်သွယ်ဖြတ်၍ မရ။ ။
ယဉ်ကျေးမှုဟောင်းတွင်းက ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသော
အစဉ်အလာများကို ဖယ်ရှားရပစ်သည် မျိုးလည်း ရှိသည်။ ။
တိုးတက်သော အစဉ်အလာများကို ဆက်ခံ ထိန်းသိမ်းရသည်
မျိုးလည်း ရှိသည်။ ။ ယဉ်ကျေးမှုဟောင်းအတွင်းက
ပဒေသရာဇ်ဆန်သော အစဉ်အလာတို့ ကို ဖျက်သိမ်း၍
ဒီမိုကရေစီကျသော အစဉ်အလာများကို ဆက်ခံရသည် မျိုးလည်း
ရှိသည်။ ။ အဟောင်းကို ပေါင်းသင်းသွားရင်း အသစ် ထွင်ရသည် များ
လည်း ရှိသည်။ ။ ဟောင်း၍ ကောင်းသည့် အရာလည်း ရှိသည်။ ။
ဟောင်းလည်း ဟောင်း၍ ကောင်းသည့် အရာလည်း ရှိသည်။ ။ သစ်၍
မကောင်းသည့် အရာလည်း ရှိသည်။ ။ သစ်လည်း သစ်၍ ကောင်းသည့်
အရာလည်း ရှိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ဟောင်း၍ မကောင်းသည့်
အရာတို့ နှင့် သစ်၍ မကောင်းသည့်အရာကို ပယ်သည်။ ။ ဟောင်းလည်း
ဟောင်း၍ ကောင်းသည့်အရာနှင့် သစ်လည်း သစ်၍
ကောင်းသည့်အရာများကို လက်ခံသည်။ ။ ဟောင်းသည် ဖြစ်စေ
သစ်သည် ဖြစ်စေ ကောင်းသည့်အရာများကိုသာ လက်ခံသည်။ ။
ကောင်းသည် ဆိုသည် မှာ ပြည်သူအတွက် အဖိနှိပ်ခံ
လူတန်းစားအတွက် ကောင်းသည့်အရာဟု ကျွန်တော် မှတ်ယူသည်။ ။

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု၏ ဗဟိုချက်မသည် မြို့ပြမဟုတ်။ ။
ကျေးလက်ဖြစ်သည်။ ။ မြို့ပြဧည့်ခန်းဆောင် စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်္သာ
ပြဒါးသုတ် ရွှေရေးလင်ဗန်းနေရာတွင် ပလတ်စတစ်ဗန်း ရောက်နေပြီ။
ခွန်းထောက်နေရာတွင် စတီရီယိုတေး ရောက်နေပြီ။ မြန်မာကဗျာ၏

နေရာတွင် ကာရံမဲ့ကဗျာ ရောက်နေပြီ။ ပုဆိုးနေရာတွင် ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီ ရောက်နေပြီ။

စက်မှုသိပ္ပံဖွံ့ဖြိုးလာခြင်းသည် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ပယ်ဖျက်ရမည်ဟု အဓိပ္ပာယ်မထွက်။ စက်မှုသိပ္ပံဖွံ့ဖြိုးရေးသည် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုအပေါ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်သည် ။ အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုအပေါ်တွင် အရောင်ရှိကံခတ်နိုင်သည် ။ သို့ရာတွင် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုကို လုံးဝ ပျောက်ကွယ်စေသည် အထိ မဖြစ်နိုင်။ မဖြစ်သင့်။ အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုက ခေတ်သစ် စက်မှုသိပ္ပံပညာကို ပြန်၍ ဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း မြေတောင် မြှောက်ပေးသင့်သည် ။ စက်မှုသိပ္ပံပညာနှင့် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုသည် အတူတကွ ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးလာသင့်သည် ။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ သည် စက်မှုသိပ္ပံပညာတွင် ရှေ့တန်းရောက်အောင် အားထုတ်နေကြသည် ။ ဤသည် နှင့်အတူ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကိုလည်း ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နေကြသည် ။

(၃)

ယခု"မြန်မာ့ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ "တွင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးခဲ့သည့် ဆောင်းပါး(၇)ပုဒ် နောက်ထပ်ရေးသည့်ဆောင်းပါးသည် (၉)ပုဒ်တို့ ပါဝင်ကြသည် ။ နောက်ထပ် ဆောင်းပါးသစ်များ ရေးရန်အတွက် ကျေးလက်ကဗျာများကို ကဗျာဆရာ မောင်စွမ်းရည်ထံမှ ရရှိသည် ။ အချို့သည် နယ်ဘက်တွင်

ကျောင်းဆရာလုပ်ရင်း သူ စုဆောင်းလာသည့် ကျေးလက်ကဗျာများကို
လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုပါဟု မောင်စွမ်းရည်က ပေးသည် ။
မောင်စွမ်းရည်၏ အကူအညီမပါလျှင် ယခုစာအုပ်သည် ဤမျှ
မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပေါ်ထွက်လာစရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကဗျာဆရာ
မောင်စွမ်းရည်ကို ကျေးဇူးတင်ရသည် ။ ဤစာအုပ်ကို စိတ်အား
ထက်သန်စွာ ထုတ်ဝေခြင်း ပြုသော ‘မုတ်သုန်စာပေ’ကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်ရသည် ။ အချုပ်အားဖြင့် ဤစာအုပ်
ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီကြသော မိတ်ဆွေများ ၊
မြဲမြံစွာပံ့နှံ့ပံ့တိုက်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားများအား
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါသည် ။

၁၃၃၇ ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊

၁၉၇၅ ခု ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်။

မြဲသန်းတင့်

မြန်မာ ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ

ကောက်စိုက်သမ ကဗျာများ ဟူ၍ မြန်မာ ဂန္ထဝင်တွင် စတင်တွေ့ရှိရသော အမှတ်အသားမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ် ထွန်းကားလာခါစ ခေတ်လောက်က ဖြစ်သည် ။ ထိုခေတ်သည် အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ ရန်သူများကို ဖြိုဖျက်ပြီး၍ ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ရှိသော မြန်မာတို့ ကို တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း စည်းရုံးပြီးခါစ ဖြစ်၍ မြန်မာတို့ ခေတ် ပြန်လည် ထွန်းကားလာသော ခေတ် ဖြစ်သည် ။ မြန်မာတို့ ၏ နိုင်ငံရေး ပြန်လည်ခေတ်ထသောကြောင့် မြန်မာတို့ ၏ စီးပွားရေးလည်း ခေတ်ထလာချိန် ဖြစ်သည် ။ ထိုခေတ်လောက်တွင် ရွှေဘိုဗုံကြီးသံများ ထွန်းကား လာခဲ့သည် ။ အမှန်အားဖြင့် ဤကဗျာများ သည် အတီးအမှုတ်နှင့် သီဆိုကြသောကြောင့် သီချင်းဟူ၍ လည်း ခေါ်ကြသည် ။ ကောက်စိုက် လယ်လုပ်တို့ သီဆိုသော ကဗျာများ ဖြစ်လေသောကြောင့် ကောက်စိုက်မ ကဗျာများ ဟု အမှတ်မထင် ခေါ်ခဲ့ကြဟန် ရှိသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် ကောက်စိုက်လယ်လုပ်တို့ ကျေးလက် အနှံ့အပြားတွင် နေထိုင်ကြသောကြောင့် ထိုကောက်စိုက်ကဗျာတို့ ကို ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ ဟု ခေါ်သင့်လေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုး၏ ဓလေ့သည် ကျေးတောနေတို့ ထံတွင် သာ တွေ့ရှိနိုင်လေသည် ။

တစ်ဖန် ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်လယ်လုပ်တို့ သည် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ၏ လူဦးရေ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဗျာများကို ပြည်သူပြည်သားတို့ ၏ ကဗျာများ ဟူ၍ လည်း ခေါ်ဆိုနိုင်မည်ဟု ယူဆမိလေသည်။ ။

မြန်မာ ကျေးတောနေတို့ ကဗျာများ သည် မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်စနစ် ထွန်းကားစဉ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ကဗျာများ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုကဗျာများ တွင် မြေပိုင်နှင့် မြေမဲ့တို့ ၏ ဆက်ဆံရေးသဘောကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ။ အမှန်အားဖြင့် မြေပဒေသရာဇ် ထွန်းကားစဉ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ တွင် မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ သဘောကို မတွေ့ မမြင်နိုင်ပါလျှင် ယုတ္တိမတန် ရှိချေတော့မည်။ ထိုကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ တွင် ကျေးတော၏ အနံ့အသက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ခံစားနိုင်လေသည်။ ။ ကျေးတောသံကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ ။ ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဖွဲ့အနွဲ့ အသုံးအနှုန်းတို့ ၌ အနွဲ့အယဉ်ဘက်သို့ သန်သွားတတ်သည်။ ။ အနွဲ့အယဉ်ဘက်သို့ သန်သော်လည်း အရိုးခံ သဘောကား မပြောင်းလဲ၊ ကျေးတော၏ အကြောင်းကိုသာ ဖွဲ့ဆိုသည် ချည်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုကဗျာတို့ သည် မင်းညီ မင်းသားတို့ ၏ လွမ်းပင်လယ်ဝေပုံကို မဖွဲ့။ ကျေးတောနေတို့ ၏ အလွမ်းဓာတ်ခံကို ဖွဲ့တတ်သည်။ ။ သဇင်ပန်း၊ နှင်းဆီပန်းတို့ ကို မဖွဲ့။ ကောက်ပင် ကောက်နှံတို့ ကိုင်းညွတ်အောင် ဖြူးဝေနေပုံကို ဖွဲ့တတ်သည်။ ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မဟာနန္ဒာကန်တော်ကို မဖွဲ့။ ရေလျှံနေသော လယ်ကွင်းတို့ ကိုသာ ဖွဲ့ဆိုသည်။ ။ ထိုကဗျာတို့ သည် သုခမိန်တို့ ဖွဲ့ဆိုသကဲ့သို့ အညွန့်အတက်မပါ။ တိုတိုနှင့်လိုရင်းကိုသာ ဖွဲ့ဆိုသည်။ ။ ကျေးတောနေတို့ ၏ စိတ်နေ စိတ်ထား၊ အမူအလေ့တို့ သည် ထိုကဗျာများ တွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက် ရှိပေသည်။ ။

ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများအား အသုံးချပုံကို စေ့ငြိမ့်ရှုလျှင်
ယေဘုယျအားဖြင့် သုံးများ သုံးစား ကွဲပြားလျက် ရှိသည် ဟု ဆိုသော်
ဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိလေသည် ။ ပထမအချက်အားဖြင့်
ကျေးတောသူတို့ ၏ လုပ်ငန်းခွင်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားစိုက် ခွန်စိုက်
ပြုလုပ်ရသည့် လုပ်ငန်းခွင် ဖြစ်သည် ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပင်ပန်း
ဆင်းရဲသည် ကို မေ့ပျောက် စိမ့်သောငှာ ထိုကဗျာများကို သီဆိုကြလေ
သလောဟု တွေးတောဘွယ်ရာ ဖြစ်သည် ။ ဒုတိယအချက်အားဖြင့်
ကျေးတောနေတို့ ၏ လုပ်ငန်းခွင်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားစိုက်
ခွန်စိုက် ပြုရသည့်ပြင် မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်တို့ ၏
ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကိုလည်း ခံရလေသေးသည် ။ မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်တို့ ၏
ဖိနှိပ်မှုကို တွေ့ကြုံလာရသော အခါတွင် ကျေးလက်တောနေတို့ ၏
စိတ်၌ မခံချင်စိတ်၊ မိမိတို့ ၏ ဘဝကိုနာကြည်းစိတ်တို့
ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျေးတောနေတို့ သည်
မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို တော်လှန်ရန် အထိလည်း မဝံ့စားရကား၊
ထိုမခံချင်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တို့ ကို လှီးလွှဲပစ်ရန် အားမာန်တင်းသည့်
သဘောဖြင့် ကျေးတောနေတို့ ၏ ကောက်စိုက်ကဗျာများကို
သီဆိုလေသလောဟု တွေးတောဘွယ် ရှိပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်
ကျေးတောနေသူတို့ ၏ ကောက်စိုက်ကဗျာများ တွင် မြေပိုင်
ပဒေသရာဇ်တို့ အား မကျေနပ်ပုံ၊ မြေပိုင်တို့ ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပုံကို
စောင်းမြောင်း သရော်ပုံကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည် ။
တတိယအချက်အားဖြင့် ကျေးတောနေသူတို့ သည် ရွာသူတို့ ၏
အလုပ်ဖြစ်သော အိမ်ထောင် သားမွေးခြင်းကိစ္စနှင့် မကင်းနိုင်သူများ
ဖြစ်ချေသည် ။ ကျေးတောနေ၏ သဘာဝ အပျိုအိမ်သို့ လည်ကြပုံ၊
လသာသာတွင် ဗိုင်းငင်လေ့ရှိသော အပျိုတို့ အား စောင်းပါရိပ်ခြည်

ပြောဆိုပုံ၊ အပျိုတို့ ကလည်း မိမိတို့ ၏ ရည်းစားများ အတွက်
စိုးရိမ်တတ်ကြပုံတို့ ကို ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ တွင်
တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

ကျေးတောနေတို့ ၏ လုပ်ငန်းခွင်သည် အားစိုက် ခွန်စိုက် ပြုရသော
လုပ်ငန်းခွင် ဖြစ်လေသောကြောင့် ထိုပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲခြင်းကို
ပြေပျောက်စေရန် အလို့ငှာ အမောပြေ သီဆိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည် ဟု
ဆိုခဲ့ပြီ။ ကျေးတောနေသူတို့ သည် ဖွံ့ဖြိုးလာမည့် ကောက်နှံတို့ ကို
ကြည့်၍ မိမိတို့ ၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသော လုပ်ငန်းခွင်၊ နံချာလှသော
ဘဝကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုကြဟန် တူသည် ။ လယ်မှ ထွက်မည့်
အောင်မြင်သော ကောက်သီးကောက်နှံတို့ သည် ပင် သူတို့ အတွက်
အမောပြေဆေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသဘောကို
အောက်ပါကောက်စိုက်ကဗျာတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။

တို့ နန္ဒာ လယ်တော်တိုက်မအေ့

ညီးစိုက်တဲ့ ကောက်ပင်လယ်

မှန်း ဘယ်မျှကြီး၊

ကြည့်စမ်းမွန်

တန့်ကို ဆယ်ပြည်ထွက်တယ်

ဖြိုးအက်လို့ သီး။

ရွှေဘိုကျေးတောနေတို့ ၏ လယ်ကွင်းများ သည်
မဟာနန္ဒာကန်အောက်တွင် ရှိကြသည် ။ ထို့ကြောင့်
နန္ဒာလယ်တိုက်တွင် ကောက်စိုက်ပျိုးနုတ်ကြသော ကျေးတောနေတို့

သည် သူတို့ ၏ ကောက်နှံကို ကြည့်၍ သူတို့ ဘဝကို သူတို့
နှစ်သိမ့်ကြည်နူးနေဟန်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည် ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ကောက်နှံဖွံ့ဖြိုးပုံကို ပြိုင်ဆိုင်နေကြဟန်ကိုလည်း
တွေ့မြင်နိုင်ပေသေးသည် ။ ထို့ပြင် ...

ကောက်တီနှင့် မယ်စော

ရောနှောလို့ ပျိုးထောင်

သည် မိုး သည် လေ အောင်မှ

မယ်နှင့်မယ် အလှူပေးရမယ်

မိုးရွာပါလေး။

ဤကဗျာတွင် ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ်ကြသော ကျေးတောနေတို့
မိုးမင်းကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဟန်၊ ကောက်နှံ အောင်ပါက ရှေ့နှစ်တွင်
ထွက်မည့် ကောက်ဆန်စပါးဖြင့် ကုသိုလ် ဒါနပြုလိုကြဟန်၊ ဤကုသိုလ်
ဒါန ပြုနိုင်မည့် အရေးကို မျှော်ကိုး၍ လုပ်ငန်းခွင် ဆင်းရဲသမျှကို
မေ့ပျောက်ထားလိုကြဟန် စသည် တို့ ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည် ။
သို့သော် ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်လယ်လုပ်တို့ သည်
တစ်ခါတစ်ရံလည်း ထိုဆင်းရဲပင်ပန်းမှုကို မေ့ပျောက်လှီးလွှဲ၍
မရနိုင်ကြဘဲ ထုတ်ဖော် ညည်းညူတတ်ကြသည် ။ မင်းတုန်းမင်း
လက်ထက် ရွှေဘိုနယ် ဟလင်းကြီး ကျေးလက်ရှိ ကောက်စိုက်သမ
တစ်ဦး ညည်းညူလိုက်ပုံမှာ -

လယ်ကြီးကို စိုက်မယ်ဆင်းတယ်

နေမင်းကပူ

သည် နေပူ ဘိက္ခုလုပ်မယ်

ဗန်းကုတ်နှင့်လေး။

ဤကဗျာတွင် ဟလင်းကြီး ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်မသည်
နေပူကျဲကျဲတွင် ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ် ရမည်ကို
ငြိမ်လွန်းလှသောကြောင့် သီလရင် ဝတ်ကာ ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့် သီလ
ဆန်ခံတော့မည်ဟု ညည်းညူလိုက်သည် ။ ကောက်စိုက်သမသည် နေပူ
မိုးရွာမရှောင် ရွံ့ရေထဲတွင် ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ်ရသည် ကို
စက်ဆုပ်နေဟန်ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုဘဝမှ
ကင်းလွတ်လိုကြောင်းကို ညည်းညူလိုက်ဟန် တူပေသည် ။ စာကောင်း
ကဗျာကောင်းတို့ မည်သည် အသည်းနှလုံးမှ ယိုစီးအန်ကျလာစမြဲ
ဖြစ်သည် ။ ဤကဗျာတွင် လည်း ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်မသည်
မိမိ၏ ဘဝကို ငြီးငွေ့လွန်း၍ သည်းလှိုက်အူလှိုက် ညည်းညူလိုက်သော
ညည်းညူသံဖြင့် ရောထွေးလျက် ရှိသောကြောင့် ကဗျာကောင်းဟု
ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည် ထင်ပေသည် ။ တစ်ဖန် ကောက်စိုက်မတို့ နှင့်
မနီးမဝေးတွင် ရေလျှံလျက်ရှိသော လက်ကွက်ရှိသည် ။
ထိုလယ်ကွက်တွင် ကောက်စိုက်မ၏ မောင်ကြီးသည် ထွန်ရေးငင်လျက်
ရှိသည် ။ လယ်ထွန်မောင်ကြီးသည် ခါးပုံစကို ဖြုတ်၍
လယ်ကန်သင်းသို့ တက်လာကာ အပန်းဖြေမည် ပြုစဉ်
ကောက်စိုက်သမက အားပေးလိုက်သည် မှာ ...

ခါးပုံကို မောင်ဖြုတ်လို့

ချွေးသုတ်တော့ပေး

စီးပလေစေ၊ မောင်မသုတ်နဲ့

တုတ်တုတ်ကျ ချွေး။

ကောက်စိုက်မသည် နဖူးကချွေး ခြေမ ကျလောက်အောင် ပင်ပန်းလာသည့် လယ်ထွန်မောင်ကြီးအား ဤကဗျာဖြင့် ဆီးကြို အမောဖြေလိုက်သည် ။ ဤကဗျာတွင် ကောက်စိုက်မသည် လယ်ထွန်မောင်ကြီး၏ စိတ်ကို စကားယဉ် စကားနွဲ့တို့ ဖြင့် မချော။ စကားရိုင်း စကားအရိုးခံသက်သက်ဖြင့် ချောသည် ။ ဤစကားအရိုင်း စကားအရိုးခံပင်လျှင် ကျေးတောနေတို့ စိတ်နေနှင့် အမူအလေ့ကို ပြသရာ ဥဒါဟရဏ် ဖြစ်တော့သည် ။ ကောက်စိုက်မသည် လယ်ထွန်မောင်ကြီးကို အပန်းဖြေစေ၍ မချော။ အားမန်တင်းရန် တိုက်တွန်းရင်း ချောလေသည် ။

တစ်ဖန် ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်လယ်လုပ်တို့ သည် မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်တို့ ၏ ဖိနှိပ်မှုကို ခံစားကြရသည် ဟု ဆိုခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ ၏ ကဗျာများ တွင် မြေပိုင်တို့ အား စောင်းမြောင်း သီဆိုဟန်၊ မြေပိုင်၏ အဆွယ်အပွားတို့ ကို ကဲ့ရဲ့ ဟန်၊ စသည် တို့ ကို တွေ့မြင်ရလေသည် ။ ကျေးတောနေတို့ သည် မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်တို့ ကို မကျေနပ်ဟန်၊ မကျေနပ်သော်လည်း တွန်းလှန်ခြင်းငှာ မဝံ့စားဟန်၊ ထို့ကြောင့် မြေပိုင်ပဒေသရာဇ်တို့ ၏ အဆွယ်အပွားတို့ ကိုသာ စောင်းမြောင်း သီဆိုနိုင်ဟန် စသည် တို့ ကို တွေ့နိုင်လေသည် ။ ကျေးတောနေတို့ ၏ ဒေါသဝေဒနာသည် ထိုကဗျာများ တွင် အထင်အရှား ပေါ် လာလေတော့သည် ။ ကောက်စိုက်သမတို့ ကောက်စိုက် ကဗျာများကို သီဆိုကြရာတွင် ငန်းဦးစိုက်သူက အသံတိုင်၍ ကျန်ကောက်စိုက်သမများက အသံဖောက်၍ ဆိုကြသည် ။ ကဗျာများကို ဆိုရာတွင် စည်းဝါး မိရန်အတွက် ဗုံတောင်ခေါ် ဗုံရည်ကို

အချက်ကျကျလိုက်၍ တီးတတ်ကြသည် ။ တစ်ခါသော်
ကောက်စိုက်မတို့ သည် စေးနဲသော မြေပိုင်၏ လယ်ကွက်တွင်
ကောက်စိုက်လျက် ရှိကြသည် ။ အညာတွင် မြေပိုင်သည်
ကောက်စိုက်မများအား ဆေး၊ ကွမ်း၊ လက်ဖက်၊ ထမင်းတို့ ကျွေးမွေး
တည်ခင်းရသည့် ထုံးစံ ရှိသည် ။ မြေပိုင်ကား စေးနဲသူ ဖြစ်သောကြောင့်
ကောက်စိုက်မတို့ အား ဆေး၊ ကွမ်း၊ လက်ဖက် တည်ခင်းခြင်း မပြုလေ။
ဤအခါမျိုးတွင် ကောက်စိုက်မတို့ သည် မြေပိုင်ကို မကျေမနပ်
ဖြစ်လာကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ငန်းဦးမှ စိုက်သူသည် ကောက်ငန်းကို
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မစိုက်ရန် သံချပ်တိုင်လေသည် ။ မြေပိုင်ကို
မကျေမနပ်ကြသော ကျန်ကောက်စိုက်သမတို့ သည် လည်း ငန်းဦး၏
အတိုင်ကို အချီအချညီအောင် အသံဖောက်၍ ပေးကာ ကောက်ငန်းကို
ကွေ့ကောက်နေအောင် စိုက်ကြသည် ။ သို့သော် မြေပိုင်၏ ဩဇာကို
မပယ်လှန်ရဲသော ကောက်စိုက်မ တစ်ယောက်ယောက်သည်
အခြားသူများကဲ့သို့ ငန်းကို လွှဲ၍ မစိုက်ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းပင်
စိုက်လျက်ရှိသည် ။ ကျန် ကောက်စိုက်မများ သည် ထိုသူအား
ရန်ငြိုးသိုကာ စောင်းမြောင်း၍ ဆိုလိုက်ကြသည် ။ သူတို့ ဆိုလိုက်ပုံမှာ

...

ညီးလင်လယ်လား

ညီးလယ်လားဟဲ့၊

သူ့လင်လယ်ဘဲ

သူ့လယ်ဘဲတော့၊

ဒင့်လယ်ရှင် မရှိခိုက်

ထိုးလိုက်ကြ ကောက်ကက်ကွဲကြီး။

ဤကဗျာတွင် ကောက်စိုက်မတို့ သည် အဖော်ညှိ၍ မရသော
ကောက်စိုက်မအား မြေပိုင်နှင့် ပေးစားကြသည်။ ။ ထို့ပြင် လယ်ရှင်၏
မျက်ကွယ်တွင် ကောက်ငန်းပျက်အောင် စိုက်ရန် လှုံ့ဆော်
အားပေးကြသည်။ ။ ဤကဗျာမျိုးကို ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုရလျှင်
မြေပိုင်ဆန့်ကျင်ရေး ကဗျာများ ဟု ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်မိပေသည်။ ။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြရလျှင် ဤကဗျာမျိုးနှင့် သဘောတစ်မျိုးတည်း
ရှိသော ကဗျာများကို တရုတ်ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ တွင်
အများ အပြား တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ ။ တရုတ်ပြည် မန်ချူမင်းဆက်
အတွင်းက တန်လန်နှင့် ကွမ်စီနယ်များ တွင် တရုတ်ကျေးတောနေတို့
အား ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ်ရင်း သီချင်းမဆိုရဟု ပညတ်ထားလေသည်။ ။
ဤတွင် ကျေးတောနေတို့ သည် ပညတ်ချက်ကို ပယ်လှန်ကာ
သီဆိုကြလေသည်။ ။ သူတို့ ၏ ကဗျာမှာ ...

ကောင်းကင်ယံရှိ ကြယ်ကြီးတို့ သည်

ကြယ်ကလေးများကို လွှမ်းမိုးကြ၏။

မြေဝသုန်ပေါ်၌ ဘုရင်ဧကရာဇ်တို့ သည်

စစ်သားများကို အုပ်ချုပ်နိုင်ကြ၏။

ကြေးငွေပြည့်စုံ ကုံလုံသူတို့ သည်

တရားစီရင်သူတို့ ကို စိုးမိုးကြ၏။

သို့ရာတွင် ငါတို့ ကောက်စိုက်မများ အပေါ်တွင်

သူတို့ အဘယ်ကြောင့် စိုးမိုးရမည်နည်း။

ဤကဗျာမျိုးတွင် တရုတ် ကျေးတောနေတို့ သည် မိမိတို့ အပေါ်တွင်

ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ထားသည် ကို မခံလို၍ ဤကဗျာကို သီဆိုလိုက်ဟန်
တူသည် ။ တီချွမ်နယ် တရုတ် ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာတွင် ...

နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်တော့

တောင် မြောက်မှာ နီတီတီ

ကျေးတောနေ ဖော်တသင်းတို့

တေးဖွဲ့လို့ သီ။

မနက်ဆီ ပဲပြုတ်အိုးနဲ့

ညနေဆီ ပဲပြုတ်အိုးနဲ့

ဆိုးမြေပိုင် သူကောက်ငန်းကို

စိုက်ပေါင်ကွဲ့လေး။

တရုတ်ကျေးတောနေတို့ သည် တိမ်တွေ ထိန်နေအောင်
တောက်သည့် နေဝင်ချိန်အထိ ကောက်ငန်းတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ
စိုက်ပျိုးကြရသည် ။ တရုတ်ကျေးတောနေတို့ သည် လည်း
ထိုပင်ပန်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကို မေ့လျော့စေရန်၊ ကဗျာများကို
သီဆိုကြဟန် ရှိလေသည် ။ သို့သော် မနက်ရောညပါ
ပဲဘိစပ်ပြုတ်ကိုသာ ကျွေးသည့် မြေပိုင်ကို မကျေမနပ် စိတ်တို့ သည်
ဖျောက်ဖျက်၍ မရအောင် ရှိနေသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုမျှ စေးနဲသော
မြေပိုင်၏ လယ်ကွက်တွင် ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ် မလုပ်လိုတော့ဟု
ဖွင့်ဟ ပြောလိုက်ကြသည် ။ ဤကဗျာလည်း မြန်မာကျေးတောနေတို့
၏ ကဗျာများ တွင် ဆေး ကွမ်း၊ လက်ဖက် မတည်ခင်းသဖြင့်
ကောက်စိုက်မတို့ က မြေပိုင်အား စောင်းမြောင်းဆိုသည့် ရွှေဘို
ဗုံကြီးသံအချို့နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်လေသည် ။

ထို့ပြင် တရုတ်ပြည် ကန်စုနယ်ရှိ ကျေးတောနေတို့ ၏
"ငှားထားသော လက်များ ၏ ကဗျာ" အမည်ရှိ ကောက်စိုက် ကဗျာမှာ
မိမိတို့ အား ဖိစီးနှိပ်စက်သော မြေပိုင်အား စောင်းမြောင်း
သရော်ရုံမျှမက ကျိန်ဆဲ၍ လည်း ထားပေသေးသည်။

ကောက်စိုက်မတို့ သည်

တနှစ်ပတ်လုံးပင်

ဖိနှိပ်ခံရသည် တကား၊

ကြမ္မာဆိုးကိုလည်း

အပြစ်မဖို့ ချင်ပြီ၊

ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်တွင်

မြေပိုင်၏ အိမ်သည်

မီးစွဲလောင်စေသတည်း။

မြေပိုင်၏ ငွေစတို့ သည်

ခဲအဖြစ်သို့ ရောက်စေသတည်း။

မြေပိုင်၏ ရွှေစတို့ သည်

ကြေးအဖြစ်သို့ ရောက်စေသတည်း။

ဤကဗျာမျိုးတွင် စကားလုံးတို့ သည် သရော်သံ ဒေါသသံတို့ ဖြင့်
ပြွမ်းလျက် ရှိလေသည်။ ။ ဤကဗျာသည် မြေပိုင် ပဒေသရာဇ်ခေတ်
ကျေးတောနေတို့ ၏ ဘဝကို သိနိုင် မြင်နိုင်သည်။ ။ ကျေးတောနေတို့ ၏
ဘဝကို သိနိုင်မြင်နိုင်သောကြောင့် သူတို့ ၏ စိတ်နေ စိတ်ထား
စေတနာတို့ ကိုလည်း ရိပ်စားမိနိုင်သည်။ ။ ထိုကဗျာမျိုးသည်

မိမိခံစားရသော ဘဝ၊ ထိုဘဝက လှုံ့ဆော်လိုက်သော ဝေဒနာ၊ တစ်ဖန်
ထိုဝေဒနာမှ ပေါ်ထွက်လာသော ကဗျာများ ဖြစ်သောကြောင့်
ကဗျာကောင်းဟု ယူဆသင့်လေသည် ။ လွမ်းစရာကို ခံစားတွေ့ထိ၍ ၊
ခံစားရ၍ အလွမ်းသို့သန်ကာ ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့်
ကဗျာကောင်းဟု ယူဆကြပါလျှင် ခြယ်လှယ်ခြင်းခံရ၍
ထိုခြယ်လှယ်မှုကို မကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ဆိုလိုက်သော
အခြယ်လှယ်ခံတို့ ၏ ကဗျာများကိုလည်း ကဗျာကောင်းဟု
ယူဆသင့်လေသည် ။ ဤကောက်စိုက်မတို့ ၏ ကဗျာများ တွင်
အဆိုပါမြေရှင် ဆန့်ကျင်ရေးကဗျာမျိုးသည် ကျွန်တော်တို့ ဂန္ထဝင်တွင်
အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းပါးသော်လည်း တစ်ဘာသာ
ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့် မှတ်သားသင့်လေသည် ။

တတိယအားဖြင့် ကျေးတောနေတို့ သည် အိမ်သူတို့
အလုပ်ဖြစ်သော အိမ်ထောင်သားမွေးခြင်းကိစ္စနှင့်
မကင်းနိုင်သောကြောင့် ၎င်းတို့ ၏ ကဗျာများ တွင် လည်း
ဤသဘောသည် ထင်ဟပ်လျက် ရှိခဲ့သည် ။ ထိုကဗျာများ သည်
ထိုခေတ်၏ ကျေးတောနေ မောင်မယ်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ရိုးရိုးနှင့်
ဖော်ပြသေးသည် ။ ကျေးတောသူတို့ သည် မိမိတို့ ကိုယ်ကို
စပယ်ပန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြသည် ။ ရွက်အုပ်သီးလှကြသော
ကျေးတောသူတို့ ကို စပယ်ပန်းနှင့် သင့်လျော်အောင်
နှိုင်းခိုင်းတတ်ကြသည် မှာ ကျေးတောနေတို့ ၏ မွေးပါစာဆိုညာဏ်ပင်
ဖြစ်လေရော့သလားဟု ပင် တွေးတောဘွယ် ရှိလေသည် ။ မိမိအား
စကား စတင်ဆိုလာသူအား ကောက်စိုက်မတစ်ဦးက ပြန်၍
ဆိုလိုက်ပုံမှာ ...

ပျို့ခေါင်းက စပယ်ဖြူ

ပန်သူနဲ့ လေး

စပယ်ခိုင် ဖူးတိုင်လဲ့ရာ

လွဲရော့ကွဲလေး။

လယ်ထွန်မောင်ကြီးသည် ကျေးတောသူ ကောက်စိုက်မအား စတင်၍ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ဆိုလာသည် ။ ထိုအခါ ကောက်စိုက်မက မိမိများ ချစ်သူရှိပြီးကြောင်း၊ အလာနှောင်းပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ခေါင်းတွင် ပန်ထားသော စပယ်ပန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ဆိုလိုက်သည် ။ ထိုအခါတွင် လယ်ထွန်မောင်ကြီးကလည်း စပယ်ခိုင်သည် မိမိဘက်သို့ ဦးမလှည့်သောကြောင့် လွဲပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စပယ်ခိုင်လှည့်ရာမှ ဖူးစာရှင်နှင့်ပင်နေပါတော့ဟု စိတ်နာနာနှင့် ဆိုလိုက်သည် ။ တစ်ခါသော် မောင်ကြီးသည် ရွှေမြို့တော်သို့ တက်သွားလေသည် ။ ထိုအခါတွင် ကျေးတောသူ ကောက်စိုက်မသည် လယ်ထွန်မောင်ကြီးအား သင်္ကာယန မကင်းဟန်ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျေးတောသူသည် မသင်္ကာစိတ်ကိုဖြေရန် ဖွင့်၍ မေးလိုက်သည် ။

ရွှေဘိုမြို့ကို ဘယ်အခင်းကြောင့်

မောင်ဆင်းတယ်လေ၊

ကွမ်းတုံမိတ်နှင့်အချိတ်ဝယ်ကွယ်

ဆင်းမယ်တဲ့ လေး။

ထိုအခါတွင် လယ်ထွန် မောင်ကြီးကလည်း ကျေးတောနေချစ်သူ၏ သင်္ကာ မကင်းပုံကို ရိပ်စားမိ၍ လောမသိ၊ မြို့တော်ကို ရောက်သွားသည် မှာ ကွမ်းတုံမှ ရက်သည့် ချိတ်ပုဆိုးဝယ်ရန်

ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြလိုက်သည် ။ ကွမ်းတုံ ချိတ်လုံချည်ကို ဆင်းဝယ်သော လယ်ထွန်မောင်ကြီးသည် ရွှေမြို့တော်မှ မပြန်မီ လက်ဆောင်ပါးလေ့ ရှိသည် ။

ရွှေမြို့က ငွေပန်းငုံကို

လူကြိုတိုင်းပေး

ငွေပန်းငုံ လူကြိုပေးကို

သိမ်းပေါင်ကွဲလေး။

ကျေးတောသူကောက်စိုက်မသည် မင်းနေပြည်တွင်
ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်သော မောင်ကြီးကို စိတ်ဆိုးဟန်တူသည် ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် တယုတယပေးလိုက်သော ပန်းငုံကို မသိမ်းချင်ပြီဟု စိတ်ဆိုး စိတ်နာဟန်ဖြင့် ပြန်၍ ဆို လိုက်လေသည် ။ ဤကဗျာတွင် ချစ်သူတို့ ဘဝ မိမိ၏ လယ်ထွန်မောင်ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် မြို့သို့ တက်လေဘိသနည်းဟု မသင်္ကာစိတ်နှောက်ပုံ၊ ချစ်သူတို့ ၏ စိတ်ကောက်တတ်ပုံတို့ ကို တိုတိုရုန်း၍ ဖော်ပြနိုင်သည် မှာ ပါရမီထူးသော စာဆိုဉာဏ်သက်ဝင်သည် ဟု ဆိုချင်တော့သည် ။ လယ်ထွန်မောင်ကြီးသည် ပန်းငုံကို သာမက ဒေါင်းရုပ်ရိုက် ပုဝါကိုလည်း လက်ဆောင်ပါးလိုက်သေးသည် ။ သို့ရာတွင် ဒေါင်းရုပ်ပုဝါကို လက်ခံ သိမ်းဆည်းမိပါက အများက ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ် စကားတင်း ဆိုကြမည်ကို တွေး၍ ကြောက်မိသေးသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျေးတောသူက ပြန်၍ ဆိုလိုက်သည် မှာ -

ကွယ်လေးရဲ့ မင်းပုဝါ

ဒေါင်းရုပ်စုံပါ

ဒေါင်းရုပ်ဝါ၊ လူပျိုလေး

ဆိုလိမ့်မယ်လေး။

ပန်းငုံ၊ ဒေါင်းရုပ်ပုဝါတို့ အပြင် လယ်ထွန် မောင်ကြီးသည်
ပန်းပေါင်း နံ့သာခဲကိုလည်း အမြတ်တနိုး
လက်ဆောင်ပါးလိုက်သေးသည် ။ ကျေးတောနေ ချစ်သူသည်
ပန်းပေါင်းနံ့သာခဲကို စုံမက်ဟန်ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် -
ပန်းပေါင်းနံ့သာခဲကို အမြတ်တနိုး ဖွဲ့ဆိုလိုက်သည် ။

ရွှေမြို့နေ မင်းခြေရင်းက

ထုံသင်းကိုပေး

လိမ်းမယ်လို့ ပျိုချေတော့

လေပြေကမွှေး။

ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်မသည် - မင်းစံရာ နေပြည်တော်မှ
လက်ဆောင်ပါးလိုက်သော ပန်းပေါင်းနံ့သာခဲကို မိမိ၏ ရောင်းရင်း
အဖော်များ ရှေ့တွင် ဂုဏ်ယူလိုဟန်ရှိသည် ။ သူ၏
ပန်းပေါင်းနံ့သာခဲကို ကိုယ်လိမ်းမည်ဟု ချေစဉ်တွင် ပန်းပေါင်းရနံ့သည်
လေးရပ်ခွင် အနံ့တွင် သင်းပျံ့နေပုံကို ဖွဲ့ဆိုထားလေသည် ။

ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်မ၏ ကဗျာများ အနက်
တတိယကဗျာမျိုးများ သည် မေတ္တာဘွဲ့ကို ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ကဗျာများ
ဖြစ်သောကြောင့် ကောက်စိုက်မတို့ ၏ မှာ တမ်းကဗျာများ ဟု ဆိုလျှင်
ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပေသည် ။ မန္တလေးခေတ် လူပျို အပျိုပေး မှာ
တမ်းများ တွင် ဤကောက်စိုက်မ မှာ တမ်းကဗျာများ ၏ ဩဇာသည်
များ စွာ လွှမ်းမိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည် ။ ကောက်စိုက်မ မှာ

တမ်းကဗျာများကို မောင်နှင့်မယ် အတိုင်အဖောက် တစ်ပုဒ်စီ ဆိုကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မယ်တစ်ယောက်တည်း ဆိုလေ့ရှိသည် ။

ကျေးတောနေ ကောက်စိုက်မတို့ ၏ ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့သည် စည်းကမ်းကလနားဟူ၍ အတည်တကျ သတ်မှတ်ထားဟန် မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေးချိုးစပ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သုံးချိုးစပ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း နှစ်ချိုးစပ်သည် ။ ဤသည် ကို ထောက်၍ ကျေးတောနေတို့ သည် ဖွဲ့ဆိုသည့် အကြောင်းအရာကို လိုက်၍ အလျဉ်းသင့်သလို စပ်ဆိုကြဟန် ရှိသည် ။ သို့သော် ကောက်စိုက်ကဗျာများ သည် ဤအချိုးသုံးချိုးစပ်ပုံထက် ကျော်လွန်လိုးလွဲ၍ စပ်ဟန် မတူ။ ဤစပ်ပုံစပ်နည်းများ တွင် လှည့်လည်နေဟန် တူလေသည် ။ ဆိုပုံဆိုနည်းကိုကား ကျွန်တော်တို့ ဂီတပညာရှင်များ ထံတွင် ရှိပြီးပြီ။ ဗုံကြီးတီးပုံ တီးဟန်ကိုမူ သုတေသန ဂျာနယ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားလေသည် ။

"ရွှေဘိုကျေးလက်မှ အပ အခြားနယ်များ တွင် ဗုံကြီးသံကို နားထောင်ရသည် မှာ ဗုံကြီး ဗုံရှည်နှင့် နဲကြီးတို့ ဖြင့် တီးမှုတ်သီဆိုသော ဗုံကြီးသံသာ ဖြစ်ပေသည် ။ သို့ရာတွင် ရွှေဘိုကျေးလက်၌ မူ ဗုံကြီးသံကို တီးမှုတ်ရာတွင် နဲသော်၎င်း၊ ဝါးလက်ခုပ်သော်၎င်း မပါ။ ဗုံရှည် နှစ်လုံးသာ ရှိလေသည် ။ ၁၄ လက်မ ပတ်လည်နှင့် ၄၈ လက်မ အလျားရှိသော ဗုံရှည်ကို ကုပ်တွင် သိုင်းထားသည့် ဗုံတီးသမား နှစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ ရှေးအကျဆုံး မိုးဟိန်းနှင့် စကားခေါ် ဗုံမျိုးမှာ လုံးပတ် ၁၄ လက်မခွဲရှိ၍ အလျားမှာ ၅၁ လက်မပင် ရှိလေသည် ။ ဗုံကို တီးရသူသည် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကိုယ်ဟန် ထွားကျိုင်းသူ ဖြစ်ရသည် ။ ဗုံတီးသူသည်

မောပန်းလာသောအခါတွင် ဗုံရှည်ကို မြေပေါ်သို့ ချတီးနိုင်သည် ။
သို့ရာတွင် ထို ဗုံဦးချပြီးနောက် စလွယ်သိုင်းထားရင်း မမောပန်းသည့်
ဟန်ဖြင့် မတ်မတ်ထားရလေသည် ။"

ကျေးတောနေ ကဗျာများ ဟု ဆိုလျှင် အိုင်ချင်း၊
ကောက်စိုက်သီချင်းများ နှင့် မောင်းထောင်း သီချင်းများ
အကျုံးဝင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်
ထိုကဗျာတို့ သည် ကျေးတောနေတို့ ၏ ကိုယ်တိုင်ကျေးတောနေတို့ ၏
ဘဝကို ဖွဲ့ဆို၍ ကျေးတောနေတို့ ၏ အခြေအနေကို
ပြောပြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။ ဤမြန်မာကျေးတောနေတို့ ၏
ကဗျာများ သည် ရှေးမြန်မာတို့ ၏ အမူအလေ့ကို ပြသ နေသကဲ့သို့
ရှိတော့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဂန္ထဝင်တွင် ပျို့၊ ရကန်စသည် တို့
ကို တသီးတခြား နေရာပေးသကဲ့သို့ ဤမြန်မာကျေးတောနေတို့ ၏
ကဗျာများကိုလည်း နေရာ ပေးသင့်လှပေသည် ။ ပျို့၊ ရတု၊ ရကန် တို့
သည် မင်းမူ မင်းလေ၊ နန်းမူ နန်းရာကို ဖွဲ့သဖြင့် ခန့်ညားသည် ။
နုယဉ်သည် ဟု ဆိုပါလျှင် ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများ သည် လည်း
ကျေးလက်ရှိ ပြည်သူပြည်သားတို့ ၏ အမူအလေ့ကိုဖွဲ့သဖြင့် အများ
ပြည်သူ၏ အမူအလေ့အစစ်ကို တွေ့မြင်နိုင်သောကြောင့် သာ၍ ပင်
နေရာပေးသင့်လှသည် ။ ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာသည်
နန်းရင်ပြင်တွင် လေ့သော အမူအရာကို မဖွဲ့။ လယ်ကွင်း၊ ရွာ၊ တောစပ်
ချောင်းကမ်းပါးတို့ တွင် လေ့သော မြန်မာတို့ ၏ အမူအရာကို ဖွဲ့သည် ။
ထိုကဗျာတို့ သည် မင်းကျင့် မင်းဝတ်ကို မဖွဲ့။ မြေပိုင်နှင့် မြေမဲ့တို့ ၏
ဆက်ဆံရေး သဘောကို ဖွဲ့သည် ။ တိုင်းတစ်ပါးကို
တိုက်ခိုက်အောင်မြင်သော ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ ဝမ်းမြောက်ပုံကို မဖွဲ့။
ကောက်နှံအောင်သည် ကိုကြည့်၍ ကျေနပ်တင်းတိမ်တတ်သော

ကျေးတောနေတို့ ၏ ဝိတိကို ဖွဲ့သည် ။ စစ်မြေသို့ ချီသော
မောင်တော်နှင့် လေသွန်ပြတင်းမှ မျှော်ငုံလျက်ရှိသော မင်းသမီး၏
အလွမ်းကို မဖွဲ့။ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်ဖြင့် မြို့သို့သွားသော
လယ်ထွန်မောင်ကြီးနှင့် ကျေးတောနေကောက်စိုက်မတို့ ၏
အလွမ်းဓာတ်ကို ဖွဲ့သည် ။ ငွေဇာမှော်ပွင့်တို့ ဖြင့် ခြယ်လှယ် အပ်သော
မြပုဝါကို မဖွဲ့။ ဆင်းရဲသားတို့ ၏ ဒေါင်းရုပ်ရိုက်ပုဝါကို ဖွဲ့သည် ။

တစ်ဖန် မင်းသမီး၏ အလှကို မဇ္ဈသကနတ်ပန်းနှင့်
နှိုင်းယှဉ်နေသောကြောင့် စာကောင်း စာညွှန်းဟု ယူနိုင်လျှင်
အရိုးခံသက်သက်လှသော ကျေးတောသူ၏ အလှကို
အရိုင်းသက်သက်လှသော စပယ်ပန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်သည့် စာကိုလည်း
စာကောင်းဟု ခေါ်ဆို ထိုက်ပေသည် ။ "ယဉ်များ မင်း"၊ "လှမျိုးစု" ဟု
ရည်းစားသယ်ကို ဖွဲ့၍ ခေါ်ဝေါ်သောစာကို အကောင်းဟု ယူနိုင်လျှင်
"ကွယ်လေးရဲ့" ဟု ရည်းစားသယ်ကို ဖွဲ့နွဲ့သော စာကိုလည်း
စာကောင်းဟု ယူဆနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဤကဗျာများကို ဖတ်၍
ထိုခေတ်က မြန်မာကျေးတောတို့ ၏ အခြေအနေ၊ တစ်ဖန်
ထိုကျေးတောနေတို့ သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေဖြစ်သောကြောင့်
မြန်မာနိုင်ငံ၏ အခြေအနေကိုလည်း အကဲခတ်နိုင်လောက်ပေသည် ။
ရွှေမြို့တော်သို့ ကွမ်းတုံနယ် ရက် ချိတ်လုံချည် အဝယ် ဆင်းသည် ကို
ထောက်သော် ထိုခေတ်က တရုတ်မြန်မာ ဆက်ဆံရေးကို
သိသာနိုင်လေသည် ။ ဒေါင်းရုပ်ပုဝါကို အမြတ်တနိုး
လက်ဆောင်ပေးသည် ကို ထောက်လျှင် ဒေါင်းရုပ်ပုဝါသည် ထိုခေတ်က
ကျေးတောနေတို့ ၏ အလယ်တွင် မျက်နှာပွင့်သည် ကို
ခန့်မှန်းနိုင်လောက်သည် ။ ပန်းပေါင်းနံ့သာခဲသည် ကျေးတောသူ၏
အလယ်တွင် ဝင့်ဝါနိုင်လောက်သော အရာ ဖြစ်လျှင် ထိုခေတ်က

ကျေးတောသူ၏ အလှပြင်ဆင်ပုံကို ရိပ်စားနိုင်လောက်ပေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဗုံကြီးသံများ အနက် အမရပူရမြို့ဘွဲ့ ဗုံကြီးသံများမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်စဉ် သီဆိုသော ဗုံကြီးသံများ ဖြစ်သောကြောင့် ရွှေဘိုဗုံကြီးသံများ လောက် တောသံ မပါ။ တောသံ မပါသောကြောင့် မြန်မာကျေးတောနေတို့ ၏ အခြေအနေများကိုလည်း မသိနိုင်။ အချို့ ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများကို သုတေသနအသင်းမှ ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အထင်တွင် ရွှေဘိုဗုံကြီးသံကဲ့သို့ ကျေးတောနေတို့ ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ်ရင်း သီဆိုကြသော ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာအများ အပြား ကျန်ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်မိသည်။ ။ ဤကျေးတောနေ ကဗျာများ သည် တစ်ခေတ်က အများ အပြား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ။ သို့သော်လည်း ပေမူ မတင် နှုတ်တွင် သာ ရွတ်ဆိုကြသော ကဗျာများ ဖြစ်သောကြောင့် ပျောက်ကွယ် တိမ်ကောခဲ့ဟန် တူသည်။ ။ ကျန်မစုဆောင်းရသေးသော ကဗျာများ သည် လည်း ကျေးတောရှိ လူကြီးသူမများ နှုတ်တွင် ရှိနေဦးမည် ဆိုပါက တိမ်ကော ပျောက်ကွယ်သွားဘွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် တောနယ် ကျေးလက်ရှိ စိတ်ဝင်စားသူတို့ သည် အလားတူ ပေမူ၊ မတင်ရ သေးသော ကျေးတောနေတို့ ၏ ကဗျာများကို လူကြီးသူမများ ထံမှ ကူးယူ သိမ်းဆည်းထားသင့်လှပေသည်။ ။
